

Cimborona

GÖGGERMEK KÉPES HETILAPJA
Főszerkesztő: BENEDEK ELEK

1925
február
1

Slovákia 1925.

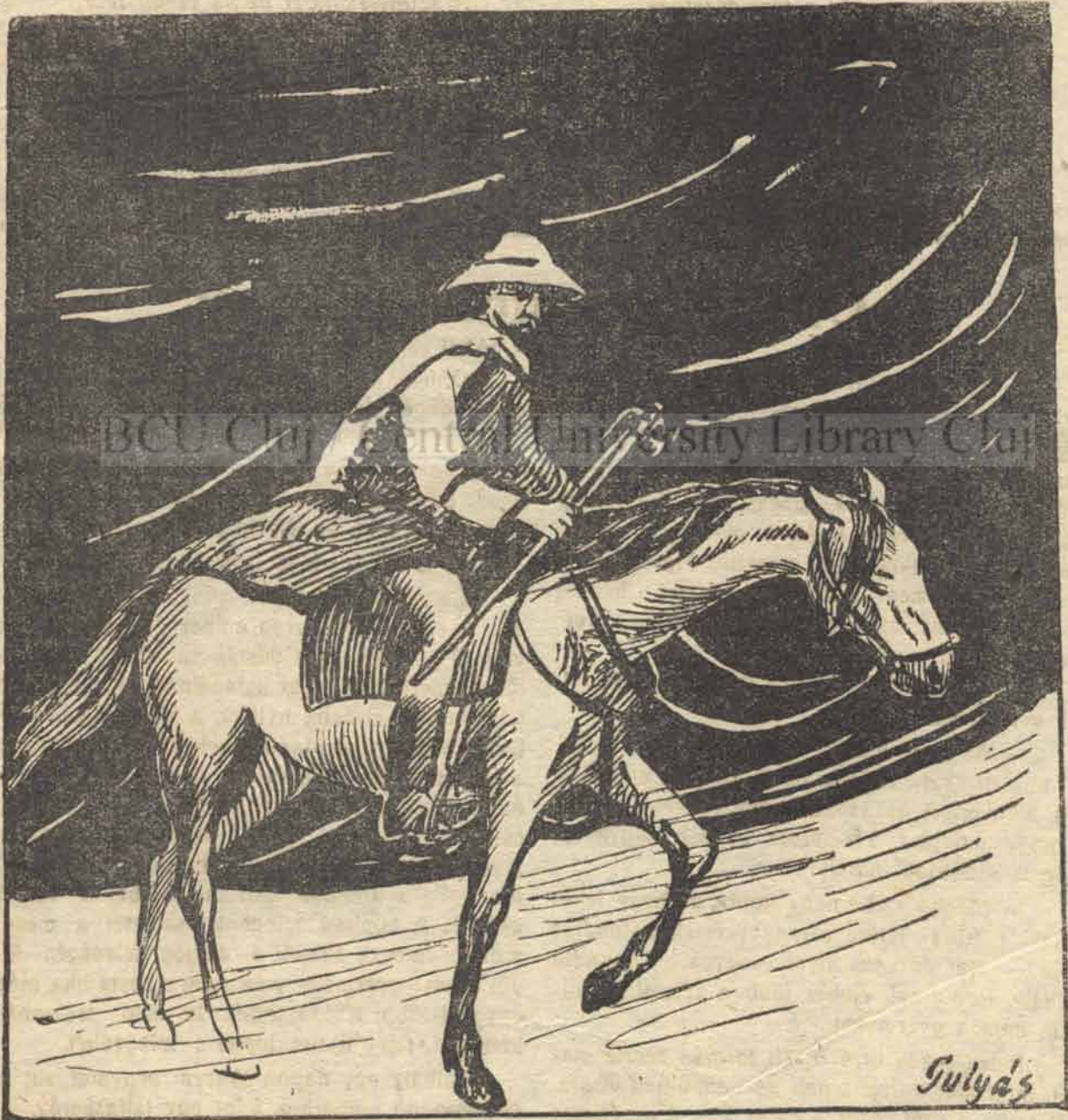

BCU Cluj / Central University Library Cluj

GIMBORA

JÓ GYERMEKEK KÉPES HETILAPJA.

Főszerkesztő: BENEDEK ELEK

**Befujta az utat a hó, – Céltalanul fut a fakó,
Megeresztve kantárszára, – Búbánatos a gazdája.**

(Népdal.)

Tél közepén.

— V. ALEXANDRI után, románból: DSIDA JENŐ. —

Csörren a cserfák csupasz ága,
Kegyetlen a hideg,
Csikorgó tél van, zordon éjjel
S a világ didereg;
Gyémántmezőket lát az ember,
Amerre elhalad:
A hókristályok ezre csillog,
Ropog a láb alatt.

Mint oszlop, mely a természetnek
Ékíti templomát,
Halvány, fehér füst száll magasra
A messzeségen át;
Felette néma fenségében
Az ég hatalmas boltja
S a tájra titkos, szürke fényét
A holdvilága ontja.

(Szatmár.)

Oh, fantasztikus, égi festmény!
Az apró csillagok
Pislogó szeme — mint megannyi
Kis gyertyaláng — lobog;
Oltára fenn a havas orma
A büszke szentegyháznak
És zúgó dalt a rengetegben
Viharok orgonáznak.

A szünetek közt néma csend lesz,
Nem rezzen semmi hang,
Egy szárnycsapás sincs fenn a léghen,
Egy lépés sincs alatt...
De mégis! ... Vagy csak látomás
[talán? ...

A sápadt holdvilágnál
Prédáját lesve jó egy orcas
És meglapulva járkál.

Örökbe fogadott gyermek.

Irtá: SEBESI SAMU

A Fehér-Nyírkó mellett, egy kis faluban élt az az ember, akiről e történet szól. Mihálybának hívták és olyan jó ember volt mint egy darab kenyér. Háza, kertje, földje, lova, tehene, szóval minden, ami a gazdasághoz kell, meg volt Mihálynak, csak épen a gyerek hiányzott. Pedig a gyermeket igen szerette. Ha a falusi boltba ment, nem pálinkát vásárolt, hanem »bumbucot« és ezt kiosztotta az iskolás gyermekek között.

— Furcsa ember kend, Mihálybá, mondták a falusiak.

— Az Isten dolga, — felelte Mihálybá — a mialatt azt értette, hogy olyannak született, amilyen. A gazdag Galambos Péter, akinek a nagy módjára két-három kuvasz vigyázott, meg is szólította Mihályt:

— Mégha »fehérszép« volna, de hogy lehet valaki »ember« létére olyan gyermek boldogja!

— Már én csak ilyen vagyok, — mondta Mihály. Pedig sok ember jobban szereti a kutyát, mint a gyermeket.

Péter gazda erre olyan formán érezte magát, mint akit pofon ütnek, de nem ütheti vissza. Félrevitte a szót, mint a rossz kántor az éneket és azt mondta:

— Jó volna egy kis eső!

— Jó, felelte Mihály és haza ballagott.

Othon az asszony az ház előtt, a kis padon üldögélt és nézte a magasban koválygó gólyákat. Fel-felsohajtott: Ó, ha gyermeket hoznátok nekünk! De a gólyáknak más dolguk akad és elszálltak messze, messze, az operenciás tenger felé. Mihály is szomorúan sóhajtott:

— Bár csak a jó Isten reám tekintene!

Lakott a falu végén, ahol az erdő kezdődik, egy különös, furcsa ember. Törpe és tömzsi volt. Olyan széles és vastag mint egy kovács-törke, amelyeken vasat kalapálnak. A kis háza tájékán vad virágok nyíltak, a kertje végénél elterülő erdőben madarak énekeltek. Sokat nézte a virágokat és hallgatta a madarakat. Ezért-e, miért-e, jobban szeretett tütyörészni és meséket csinálni mint, mint fogni a kapa, kasza nyelét. Nyáron mesét és rigmusokat csinált. Télen elmondotta a fonóban, hol az emberek össze gyűltek. A faluban mindenki szerette a mesemondó embert, akinek a dolgos feleségén kívül, annyi gyermeke volt mint a rosta lika, még eggyel több. Küldözgettek is neki szalonnát, kenyeret, tejet, lisztet, tojást s miegyebet.

Mihály egy napon akkora kenyeret vitt a mesemondó emberhez, mint egy taligakerék.

— Hadd legyen a gyermekeknek, — mondta.

A tömzsi ember ekkor így szólt:

— Mihálybá, egyet mondok, kettő lesz belőle.

— No, — nézett rá Mihály a tömzsire.

— Tudja kend, engem a jó Isten sok gyermekkel áldott meg.

— Azért van, — mondta Mihály — mert szeret téged.

— Nem volna muszáj, hogy olyan erősen szeressen . . .

— No no! — vigasztalta Mihály — hát a kinek egy sincs!

— Az is baj, — mondta a tömzsi ember, — mert a gyerek is olyan mint a dolog: ha sok van, az is baj, — ha nincs, az is baj. De mivel nekem sok van és kendnek egy sincs: adnék én egyet kettőt . . . már ahogy megegyezünk.

Mihálynak megcsillant a szeme: csodálkozott is magában, hogy erre eddig nem gondolt. Hamar felelt a tömzsinek:

— Lássuk, hogy melyik lenne?

Erre a mese mondó ember, az erdő felé fordult és elkezdett fütyölni, mint a sárga rigó, akitől tanulta. A következő percben hangos gyermek csapat gurult alá a lankás erdei lejtőn. A kisebbeket a nagyobbak vezették. A legkisebbiket ölben hozták.

— Eprésztek, — magyarázta az apjuk.

Mihály előre mosolygott a nagy választéknak. Amikor a gyermekek az udvarra érkeztek, a tömzsi ember elkiáltotta magát katonáson:

— Riktáj!

A gyermekek szépen sorba álltak. Mihály nézte őket és úgy találta, hogy duzzadnak az egészségtől és a maszattól.

— Válasszon kend, — szólt a tömzsi ember.

— Ezt választom, — szólt Mihály és rámutatott az egyikre.

A sok gyermekü embernek elakadt a szava. Csak nagykésőre szólt:

— Már, hogy ezt választja?

— Ezt.

— Nem lehet. Ez olyan, mint az anyja. Azért nem lehet!

Mihály ismét körülnézett.

— Akkor ezt!

— Palkát? Hm! Azért baj, mert Patykával egyszerre születtek. Egyik nem él meg a másik nélkül.

Erre Mihály egy harmadikat szemelt ki és megkérdezte:

— Ezt hogy hívják?

— Hamarjában nem is jut eszembe, de a a fürgesége miatt Hangyának hívjuk.

— Jó! Hát elviszem Hangyát, — mondta Mihály.

Még ekkor is huzódzott a tömzsi. Ugy érezte, hogy mindig azt szereti jobban, a melyiket Mihály örökbe akar fogadni. Végre mégis Hangyában állapotok meg.

— Az anyjuk dologra van, de beleegyeznek . . . No Hangya. — fordult a gyermekhez — Mihálybánál jó dolgod lesz!

Mihály Hangyát magához édesgette és szépen hazavezette a feleségéhez. Az asszony boldogan mosolygott a gyermekre, meg az urára:

— Hál, Isten, hogy gólyamadár lett kendből!

— Mondta Mihály: Legalább van kihöz szőljön az ember akkor is, ha egyedül van.

Az asszony magához vonta a gyereket:

— Szegény kis mocskos!

— Mosdasd ki. Holnap gunyát veszek neki.

Azután az almáriumhoz lépett, egy darab kenyeret szelt és a gyermeknek nyújtotta:

— Egyél, Hangya!

— Mitélenek hívja kend? csodálkozott az asszony.

— Hangyának!

— Ne legyen kelmed pogány. Hiszen nem bogár az a gyerek!

— Nem a! De azért Hangya . . .

— Vaj nem, — szólalt meg a gyerek, — Istvánnak hívnak.

Az asszony nevetett:

— Hadd el István! Bár Pesta lehessen a szegény ember!

— No látod, már jobb a kedvünk, — mondta Mihály. Gyermekek nélkül olyan a ház, mint télen a kemence tűz nélkül.

Volt egy csikója és azt Pistának ígérte:

— Ha nagyobb ráülsz s úgy vágatsz vele, mint a forgószél.

De Pista azt felelte, hogy jobb a borju, mint a csikó, mert a borju nem rugja meg az embert.

— Szántvető ember lesz belőle, mondta Mihály, mert jobban szereti a szarvasmarhát, mint a lovat. El is cserélte a csikót borjuval.

— Ne kényeztesse kelmed úgy, — mondta az asszony.

— Hadd teljék kedve, — felelte Mihály. Különben a szarvasmarhában jobban nő a pénz, mint a lóban.

Már teljes volt az öröme Mihálynak, amikor egyszerre csak megjelent nála a mesemondó tömzsi ember, aki kurtán-furcsán ezt mondta:

— A gyermekért jöttem!

— Tán elment az esze? — kérdezte Mihály. Soha se volt annak jobb dolga, mint nálam.

— Jó, az igaz, de annál rosszabb nekem. Ugy siratja az anyja, mintha eltemették volna.

— Még se adom, erősködött Mihály.

— Nem is adta akkor, de egy szép napon a tömzsi ember visszalopta a többi közé. Mihály elszomorodott. Panaszkolta is a feleségének:

— Az ételem se esik jól. Kifordul a falat a számból.

Az asszony is busult a gyermekért, de még inkább az ura miatt. Nem nyugodott addig, míg fel nem fedezte, hogy a szomszéd faluban egy apátlan, anyátlan árvát tartogatnak. Mondta is az urának, de Mihály azt felelte, hogy csak baj lesz belőle, mert akkor viszik el, amikor az ember hozzáédesedik. Csakhogy az asszony nem hagyta annyiban. Egyszer csak Mihály, amint hazakerült a mezőről, látja, hogy egy jóképű, pufók fiúcska ül a kuckóban és kanalazza a tejspuliszkát. Mihály hol az asszonyt, hol a gyermeket nézte. Hol leült, hol felállt. Végre azt kérdezte:

— Honnan csöppent?

— Csöppent, — mondta az anyjún. Ha nem tetszik, elvihetem.

Mihály nem válaszolt. Egy darabig távolról nézegette. Aztán lassan melléje lépegetett és kérdezte:

— Hogy hívnak, he?

— Jótta, — mondta a fiúcska.

— Jóska, — igazította ki az asszony. Mondjad: Jóska.

— Jóska, dörmögött Mihály magában. Apámuramat is — nyugodjék békével — józsefnek hívták. No, próbálunk egyet.

Jóska a szerető gondozás alatt egyre szépült és fejlődött. Mihály napról-napra jobban megszerette. Mondta is az asszonynak:

— Csak el ne vinnék ezt is!

— Hogy is ne?! — csattant fel az asszony. Ennek a fiúcskának mi vagyunk az édes szülei. Ki venné el tőlünk? Külömben is van törvény, van igazság. S ha nincs törvény, van király. Oda megy kelmed az alázatos, szives kérésével. A király mégis jobban tudja, mi hogy van és hogy mi az igazság, mint akár milyen törvénybíró!

— Igaz, — mondotta Mihály. Nem is sajnálom a fáradságot! De nem kellett a királyhoz menni, mert a jegyző ur irásával az úrvaszéken eligazították az »igazságot«. Jóska a Mihályék örökbefogadott fiok lett. Irásit adtak róla. Mihály örömeiben a felesége hátára lapított.

— Mégis jobb gólyamadár voltál te!

Azán a gyerekekhez fordult:

— Ha megnössz, — neked adom a borjút. Ökör lesz addig abból is!

De a gyermek azt felelte, hogy jobban szereti a csikót, mint a borjút, mert a borjun nem lehet lovacolni.

— Huszárka ona lesz belőle! — mondta Mihály. El is ment másnap és visszacserélte a csikót.

Jóskából pedig idővel József lett. Embernyi ember, aki úgy szerette az ő nevelő szüleit, mintha édes apja és édes anyja lettek volna s öreg korukban szerető és hűséges támaszuk lett.

(Kolozsvár.)

Emlékkönyvbe.

Irta: ZURÁNYI VILI.

Tövises utadra
Hints virágot,
Hogy majd, a sok tövis
Ne sebezze lábad.

Hárítsd el gyöngéden
A kiálló ágat,
Hogyha mellette mégysz,
Ne súrolja vállad.

Vértezd föl szivedet
Jó, nemes érzéssel,
Ugy a tövisék közt
Sértetlenül méssz el.

(Nagyvárad)

Gyomorrontásnál

legjobb hashajtó a

KOPROL

Jóízű, — csoko
ládéból van.
Kapható minden
gyógyszertárban

Mátyás király menyegzője.

— Dr. CSÁNKI DEZSO könyvéből. —

III.

A következő napon Székestehérvárott maradt az egész lakodalmi gyülekezet. Ez a nap még az utról jöttek pilhenésére volt szánva,

Délelőtt azonban fényes mise ment végbe a Szent István templomában. A külföldi fejedelmek követei, a boszniai király, a magyar, a német, cseh, sziléziai, olyan és más főurak, lovagok és nagyszámu nemesség korán kezdett gyülekezni a király elfogadó termében, hol a kitűzött időre maga Mátyás király is megjelent. Ily diszes kísérettel vonult a menyasszony lakására; onnan pedig, kezénél fogva vezetvén őt, a nép rivalgása s a kürtök harsogása mellett a Szent István templomába.

Kiki a főudvarmester által kijelölt helyet foglalta el. A király az oltár előtt felállított menyegzőes trónjára ült. Körülte leendő sógora: a nápolyi herceg s a nápolyi követség tagjai, továbbá a bari érsek, a nápolyi király régi követé az udvarnál, végül a velenceiek foglaltak helyet. Szemközt a királlyal, szőnyeggel bevont tizenkét lépcsőű emelvényen a menyasszony állt; előtte a lépcsőzeten udvarmesternője, nápolyi udvari és főrangú hölgyekkel; még alább pedig Kristóf bajor herceg, a külföldi követek, a boroszlói püspök, a magyar főpapok, a kalocsai érsekkel élükön, a magyar főurak és nemesek, végül a menyasszony mögött a magyar főrangú hölgyek helyezkedtek el.

Alig foglalta el helyét a fényes vendégsereg, megkezdődött a mise. Gábor egri püspök, aki tegnap a király nevében üdvözlé Beatrixet, püspök társai és a prépostok segédkezése mellett pontifikált. A karban a király udvari egyházi zenekara működött, mely felszerelésére és tagjainak művészi képzettségére nézve csaknem páratlan volt ebben az időben. Az egész templom harsogott a zengzetes dallamoktól.

A mint az evangéliumot énekeltek, Gábor püspök kezébe vevén a szent könyvet, megcsókolta azt, s ezután a királynak, majd menyasszonyának nyujtá csókra: mlközben négy

magyar, egy horvát főúr s a liegnitzi herceg hat égő gyertyával jártak előtte.

Azután az alamizsnaosztogatás kezdődött meg. A király kísérete indult meg először, utánok maga a király haladott, aztán a menyasszony kísérete s végül Beatrix hercegnő. Körüljárván az oltárt, az egész vendégsereg leletevédus ajándékát az egyház és a szegények számára. S ezzel a szemképrázttató egyházi ünnepélynek vége volt.

A következő nap még mindig Fehérváron telt el, ismét egy fényes ünnepélllyel a Szent István templomában. E napon koronázták meg Magyarország királynéjává Beatrix nápolyi hercegnőt, a Mátyás király menyasszonyát.

Mint az elmúlt napon, a megszabott időben és rendben, ismét a templomba vonult a király összes kíséretével s ott királyi trónuson foglalt helyet. Kevés idő múlva a menyasszony is megjelent, igazi királyi pompában. Szilágyi Erzsébet asszonytól vezéreltetve, nagyszámu hölgykísérettel foglalta el helyét az aranyos szőnyegekkel bevont hatalmas emelvényen.

Piros színű, aranszálakkal átszőtt ruhát viselt a szép menyasszony; fölötte pedig kivágtott ujju fehér prémes mentét. Kibontott haját elől két sor igazgyöngyből készült koszorú tartá össze.

Kiséretéből legjobban kivált Ujlaki, a bosnyák király, leirhatatlan fényűzésével. Arany fonalakkal himzett és gyöngyökkel rakott seiyem dolmányt s aranytól ragyogó pompás mentét viselt, melyben több mint ötszáz gyémánt, s a rubintok, smaragdok, zafírok és más drágakövek száza tündököltek. Ékszereit és a ruhájára pazarul szórt drágaságokat font számra becsülték fel a hasonló látványokhoz nem szokott németek.

Az isteni tiszteletet a veszprémi püspök végezte, kinek ősi szokás szerint egyedüli joga és kötelessége királynét koronázni. Körülte püspök társai és más főpapok segédkeztek. Mise közepén a leendő királyné elhagyván helyét, udvarhölgyei kíséretében, menyegző alatt az oltár elé vonult. Itt először is mentéjét emelték le vállairól, aztán felöltöztették abba az arany

szövetű piros palástba, melyet a magyar király-
nők koronáztatásuk alkalmával viselni szoktak.

Ekkor előlépett a bosnyák király. Kezébe
vévén az arany almát és a királyi pálcát, a vő-
legény magyar király elé vonult s felkérte őt:
jönne menyasszonyához az oltár elé. A király
követé hű bérését, a magyar koronával fején,
Szent-István palástjával vállain.

Amint az oltár elé ért, menyasszonyával
együtt térdre borult, miközben a főpapok és az
udvari zenekar áldó himnuszt zengedeztek. Mi-
kor ez elhangzott, az ország nádora lépett a ki-
rály elé s kérdezé:

— Akarod-e, Felséges Ur, hogy menyasz-
szonnyod megkoronáztassék?

— Akarom, — viszonzá a király.

Erre a veszprémi püspök a menyasszony-
hoz közeledék s megeskete őt, hogy a keresz-
tyén egyházat sohasem hagyja el, de sőt pártul
fogja minden ellenségével szemben. Aztán ismét
a nádor lépett elő.

— Akarod-e, felséges király, — kérdezé
— hogy a korona menyasszonnyod fejére tétessék?

— Akarom, — válaszolt a király.

Ekkor felzendült az ének, megharsantak a
tárogatók, mialatt a veszprémi püspök a királyi
menyasszonyhoz lépett és annak jobb karját és
vállait megérintvén, ősi szokás szerint felkente
a szentelt olajjal. Erre a nádor és bosnyák ki-
rály, más főurak segédkezése mellett a hercegnő
fejére tévék a gyémánt, rubint, smagard, zaphir
és más drága kövektől ragyogó koronát. Az
ünnepély most érte el tetőpontját. Mindenki
szeme az új királynéra tapadt, mialatt a tem-
plom ősi falai a kürtök, trombiták harsány za-
jától, a hárfá, orgona és dicsőítő énekek dalla-
mos zengésétől visszhangoztak.

A koronázás végeztével a királyné előbbi
helyére vonult vissza s most mindenkinek fi-
gyelme a király felé fordult, aki az oltár előtt
egy diszes széken foglalt helyet. Aztán nagy-
számu idegen országbeli daliás ifju járult eléje:
a nápolyi király fia, Kristóf bajor herceg és más
hercegek és lovagok Olasz-, Cseh-, Németor-
szágból és Sziléziából, kiket Mátyás, királyi ko-
ronájával fején, királyi palástjában, Szent-István
kardjával egyenkint lovagjaivá ütött.

Az ünnepélynek ezzel vége szakadt. Min-
denki szállására vonult vissza.

IV.

A következő pénteki napon az összes la-
kodalmi vendégsereg elhagyta Fehérvárt s meg-
kezdődött a Budára utazás. Két éjet töltöttek
uton s vasárnap reggel vonultak be hosszú, fé-
nyes menetben Budavárba, a király székhelyére.

Huszonnégy trombitás nyitotta meg a me-
netet. Színes damaszt és posztó ruhákba voltak
öltözve, mellükön hatalmas aranyozott ezüst
pajzsot viseltek, a király hollós cimerevel. Utá-
nok hosszú sorban díszlovások léptettek; aztán
kilenc királyi kamarás, valamennyi daliás ifju

vitéz, rövid szabásu selyem dolmányokban, me-
lyek alját aranszálakkal himzett betűk: ékes
mondatok díszíték, pazarul szerszámozott lova-
kon, aranyozott, rakott művő ezüst kardokkal.
Utánok kilenc apród lovagolt, 10—12 éves fiuk,
óriási lovaikon. Egyforma szabásu ruhájuk tiszta
bársony, egyiké zöld, másiké piros vagy sárga,
barnásszürke vagy kék; lovaikon aranyos szö-
vetek, behintve gyöngyökkel, drágakövekkel.

Azután a külföldi fejedelmek s követek
haladtak. Utánuk a bosnyák király, a nápolyi
király fia és más idegen urak s a magyar zász-
lós főurak és udvari főtisztviselőik. Ki bírná le-
írni számukat, öltözetük színpompáját, ékszereik
s fegyverzetük ragyogását? A mi csak tündöklő
s drága képzetű a földön, mind együtt lehe-
tett látni a pompás menetben.

S még ezután következett a legragyogóbb
alak: a király. A legnemesebb, legszeplőtlenebb
fehér paripán, melynek minden ékszere szín-
aranyból készült. Pompás öltözetében minden-
kit tulragyogott; még sarui is elváltak boritva
gyöngyökkel és drágakövekkel.

Utána ismét egy apród haladt, két arany
paizst tartva kezében. Termetes lovát gyöngyök-
kel gazdagon himzett takaró fődé s aranyból
vert hatalmas homlokkötője, mint valami ko-
rona, gyönggyel és drágakövekkel volt kirakva.
Az álmélkodó pfalzi követ szerint — ki, mint
említők, az egész ünnepélyt leírta — csupán ez
az egy ló felért 4000 akkori arany forinttal.

Az apród után a királyné lovagolt, teletől
talpig aranszövetbe vont díszparipán, koroná-
val a fején, sárga selyem palástban, mely alatt
kék és arany szövetű ruha ragyogott. Mintha
egészen aranyból és drágakövekből lett volna!

Mögötte lóháton és fényesnél fényesebb
fogatokon az udvarhölgyek léptettek, Szilágyi
Erzsébet asszonnyal élükön. Azt beszélük, hogy
ezek a kocsiok, melyeket külön e bevonulásra
készített a király, még gazdagabbak, még dí-
szesebbek voltak, mint azok a drága járművek,
melyekben a menyasszony és kísérete néhány
nap alatt Fehérvárra érkezett. Magának a ki-
rálynénak nyolc aranyozott kocsija haladt a
sorban, mindenik elé hat-hat hófehér paripa
fogva.

Valamennyi kocsinak és csoportnak meg-
volt a maga külön siposa, trombitása és más
zenésze és mulattatója.

Végül a magyar fő és köznemesek, urak
és hölgyek s aztán a nép beláthatatlan tömege
következett, mindenki drága, diszes, ünneplő ru-
hában.

Már majdnem a város falai alá ért a me-
net, midőn az ott elterülő réten két bajor lovac,
be akarván mutatni ügyességüket, talpig vasban,
lándzsákkal egymásra rohant, még pedig éppen
a királyi pár előtt. Szokás szerint mindkettő le-
fordult lováról, mire rögtön két más lovac csa-
pott össze. Ezek aztán hirtelen olyat estek, hogy
a menyasszony ijedően elsikoltotta magát.

Nem igen volt szokva a vitézkedésnek e neméhez, melyről azt sem tudta, komolyan, vagy tréfára vegye-e?

Igy ért a menet Budavár kapuja elé. A városból óriási néptömeg jött eléje: főurak, papok, nemesek és polgárok s legelő, keleties diszöltözetben a zsidók. Előkelő zsidó-aggastyán vezette őket, lovon, kezében szablyával, melyről egy ezüst pénzzel tele edény függött alá. Mellette egy ifju lovagolt, szintén ezüst karddal és edénnyel, utánok pedig 24 zsidó, barna-piros öltözetben struccollakkal ékesített süveggel fejükön. Mintegy kétszáz zsidó gyalogosan követte őket, piros zászló alatt, melyre sajátságos szimbolikus alakok voltak festve: egy bagoly-láb, alatta két arany csillag, fölötte pedig arannyal himzett zsidó süveg.

Mikor a királynő közelükbe érkezett, nagy énekszóval és kiáltozással mutatták be neki tizparancsolat táblájukat és a magukkal hozott ajándékokat, esdekelve pártfogásáért.

Aztán inegkezdődött a bevonulás. A budavárbeli papok, miután a felséges párt üdvözöl-

ték, himnuszokat énekelve haladtak elől a szent-ségtartóval, egyenesen a Boldogasszony templomába, hova a király és királyné főurak és főpapoktól emelt pompás menyzet alatt vonult be. Itt aztán — ősi szokás szerint — el-énekelvén a »Téged, Isten dicsérünk« kezdetű hálaadó éneket, a király és a királyné a budai várakba, a vendégsereg pedig kijelölt szállására tért.

(Vége következik.)

Kisgyermek temetése.

Irtá: VIRSIK MÁRIA

**Parányi, hófehér koporsó,
Utána rövid, kis menet
Kevés ember, még kevesebb köny,
Temetnek egy kisgyermeket.**

**Mi is történt? Meghalt egy
[gyermek,
Nem lett semmi rosszabb, vagy
[szebb.**

**Egy virággal van több az égben
S a földön egygyel kevesebb.**

(Malacka.)

Meglássátok, még primás lesz belőle!

*Cini, cini, duru, dúr,
Jaj de nyikorog a húr!
Ugy nyikorog, úgy csikorog,
Cica nyávog, kutya morog,
Hogyha hallja nyikorgását, csikorgását,
Cigánypurdé nótázását.*

*Cini, cini, duru, dúr,
Már nem nyikorog a húr.
Bizony, nem nyikorog, bizony nem csikorog,
A cica sem nyávog, a kutya sem morog:
Cigánypurdé szépen halad előre —
Meglássátok, primás lesz majd belőle!*

Hasznos szórakoztató.

Kísérletek petróleummal.

Írta: JANI BÁCSI.

A falvaknak jóformán ma is egyedüli világítószere a füstölő petróleumlámpa. Hej, sok bosszuság van vele, pedig egy kis kezeléssel sok bosszuságot el lehetne kerülni.

Csináljunk egy pár kísérletet vele!

Óvatosságból a kísérletet valamelyik szép, napos délután legjobb lesz az udvaron elvégezni, vagy szobában a padlóra helyezett bádóg vagy deszka lapon.

Első kísérlet.

Egy tányérkába öntsünk egy gyűszűnyi petróleumot s próbáljuk meggyújtani. Nem sikerül sehogysem! Ez a kísérletezőt meglepheti s jogosan, mert a petróleum, mint a legtöbb tüzvésznek szülőanyja ismeretes. Ha mégis meggyul, akkor ez azt jelenti, hogy az nem a lámpába való olaj, hanem igen sok könnyen párolgó más petróleum származékot, főként benzint tartalmaz. Az ilyen petróleum a lámpában meggyujtva az apró, pattogó, fel-felvillanó lángjával árulja el magát. Ugyanis a lámpaéggel járó meleg a palackot is felmelegíti s így az abban levő benzingőzök már e kis melegre is párolognak s a mécs mellett gőzölögve érnek el a lángig, ahol levegővel keveredve kis robbanásokkal jelzik jelenlétüket. Az ilyen lámpákat rögtön ki kell oltani s más petróleum szerzendő be, különben az olajtartó palack robban szét, ami nagy veszedelmet okozhat.

Második kísérlet.

A tányérba öntött s meg nem gyuló petróleumba érintsünk belé rongydarabkát vagy zsinag véget. Egy kis idő múlva, amikor már felszivódott a petróleum, pyufával közeledve a rongy meggyul. Mi ennek a magyarázata? A rongy rostjain felszivódó petróleum a hajcsöves szerkezet által nagy felületen oszlik el s a közeledő gyufa melegénél hamar gőzzé válik s ez már aztán meg is gyul. Ezen alapszik lángjainkban a mécsnek, vagy amint sok helyen nevezik, a bélnak a szerepe.

Próbáljuk az égő rongyot eloltani! Hiába fujjuk vagy öntözzük vízzel, nem sikerül, de, ha egy nagyobb pokrócot dobunk rá, körülötte a szélét jól le szorítjuk, amikor anélkül, hogy a pokróc meggyulna, kialszik az égő petróleum magától. De, természetesen ne csapkodjunk a pokróccal, hanem inkább a rádobás után a széleit nyomkodjuk jól le a padlóhoz.

Mi ennek a magyarázata? A pokróccal a lángot éltető levegőt zártuk el s ezért kellett ki aludnia. Így kell eljárunk pld. pince tüzeknél is, az ajtó, ablak jó eltömésével.

Az oltást végezhetjük homokkal is, melynek szintén levegő elzáró szerepe van!

A szobában égve szétömlő petróleumot

leghamarabb a kályhából kiszedett hamuval hinthetjük be a szélétől befelé haladva.

Harmadik kísérlet

Lámpagyújtáskor tapasztalhatjuk, hogy a láng erősen füstöl. Ha a lámpacsövet rátesszük, akkor szép egyenletes világító lánggal ég a lámpa. Ennek az az oka, hogy a cső ráhelyezéssel a láng körül alulról felfelé léghuzat támad s így mindig tiszta levegő töltődik be a mécs körüli rácson.

Negyedik kísérlet.

A rácsot egy kis ronggyal jól zárjuk körül! A szép világító láng füstölővé válik s ha jól lezártuk a rácsot, akkor egy pár perc alatt kialszik a lámpa! Az égésnél keletkező széndiokszid ugyanis feltöltvén a csövet, a lángot kioltja. Ebből a kísérletből megérthetjük, hogy miért füstöl a lámpa? A rostély a behullott piszoktól eldugult s ez zárta el a levegő utját.

Ötödik kísérlet.

Nem is kell olyan nagy merészség hozzá, hogy egy rongyot a cső végére rászorítsunk. Egy pár pillanat alatt kialszik a lámpa! Elzártuk a levegő mozgásának az utját. Sok helyen látnunk begörbített hajtüket beeresztve a lámpacsőbe. Ezeknek a szerepe a levegő mozgásának az irányításánál van. Ezekből láthatjuk, hogy ha a lámpával valami baj van, akkor ne igyekezzünk fujással vagy kendőcsapkodással kioltani, mert a friss levegő odahajtásával épen nagyobb bajt csinálunk, mert tulajdonképp élesítjük a tüzet. Legjobb ilyenkor csak egész nyugodtan egy darab ronggyal akár a rostélyt alul betakarni, vagy felül a lámpacső végét bedugni.

A petróleum használatának sok veszedelmét láthatjuk a tüzgyújtásnál. A lusta, rendetlen cselédek, hogy a tüzgyújtó apró forgács készítésétől megszabaduljanak, reggel a fát petróleummal öntik le. Természetesen, már rendkívül sok esetben megtörtént, hogy a kályha elébe letett petróleumüvegbe vagy kannába a pattogó tüzből szikra ugrott be, amely az egészet felrobbantotta.

Itt sem a petróleum gyul meg, hanem a könnyen párolgó petróleum felszíne a tartóban tele van könnyen gyuló petróleum gőzökkel s az csinálja a bajt.

Az elmondottakból kitűnik, hogy a petróleumos veszedelmek esetén nem szabad a fejünket elveszíteni, mert higgadtsággal a legnagyobb veszélyt is meglehet előzni, illetve kisebbíteni, ha a petróleum természetét e pár kísérlet szerint is jól ismerjük.

(Székelykeresztúr.)

Összeesküvés Öcsike ellen.

Ha a Cimbora valamelyik számában nincs »nadselü« gondolat, szászámra jön a levél nagyapóhoz: mi van Öcsikével? Talán csak nem beteg? Ám akár hiszitek, akár nem, akadt két gyerek, aki megirigyelte Öcsike dicsőségét. Rég történt ez, amikor Öcsike a Balaton mellett nyaralt. A szomszéd villában lakott ez a két kis fiu s mindjárt első nap össze is barátkoztak vele. De hát ez a barátság nem volt őszinte barátság, amint nyomban ki is fog tűnni. Igen, szomorodott szívvvel kell tudatnom veletek, hogy Sankó és Jankó összeesküvést forraltak Öcsike ellen.

A megdöbbentő eset így történt:

Öcsike szeretett egymagában sétálni a szepezei réten, közben meg-megállott egy kis tavacska partján, amelyben békák kuruttyoltak, libák, kacsák uszkáltak. Gyönyörködött a békák kuruttyolásában, libák-kacsák uszkálásában s közben csak úgy termettek buksijában a »nadselü« gondolatok. Most is éppen a tócsa felé tartott, »nadselü« gondolataiba mélyen elmerülve s im észrevélen utánasompolygott Sankó és Jankó.

— Ez a fickó azt hiszi, hogy csak neki vannak nadselü gondolatai. Hát most mutassuk meg neki, mi a nadselü gondolat.

— Mutassuk meg — suttogott Jankó.

Egy pillanat s megszületett a nadselü gondolat: hirtelen Öcsike mellett teremnek, jobbról-balról közrefogják, Sankó mutat neki egy képet, Öcsikének magyarázza, hogy micsoda »nadselü« ép a z, mikor aztán éppen a tócsa mellé érnek, Jankó gáncsot vet neki s csubb! Öcsike bele-

csubb a tócsába. — Hiszen ez borzasztó! — kiáltotok fel ti egy szívvel-lélekkel. Magam is

azt kiáltom, még pedig háromszor egymásután: Borzasztó! Borzasztó! Borzasztó!

Hát csakugyan egy-kettőre Öcsike mellé toppant az az irigymáju Sankó és Jankó.

Ó, a kis kigyók! Ha hallottátok volna, mily édesen sziszegték: Szervusz, Öcsike! Hová? Hová? Nézz csak ide, Láttál-e már ilyen csuda szép képet?

— Nadselü! — mondta Öcsike, de csak félszemmel sandított a csodaszép képre, mert valami isteni sugalat megsugta neki, hogy Sankó és Jankó gonoszat forralnak ellene. — Valóban, nadselü — mondta másodszor is Öcsike, de félszemmel Jankót vigyázta.

Hiszen ha vigyázta, nem hiába vigyázta, mert amint éppen a tócsa mellé értek, látja, hogy Jankó négykézlábra ereszkedett.

— Ahá, — mondta magában Öcsike — már tudom, hogy miben jár az esetek. Hiszen csak várjatok. Endem atajtok medcsufojni?

Villámgyorsan született meg Öcsike buksijában a gonosz összeesküvést megtorló »nadselü« gondolat s lépp oly villámgyorsan ugrott Sankó baljára, még villámgyorsabban gáncsot vetett neki a lábcskájával s puff! rápuffant Sankó a Jankó hátára.

Persze, hogy Jankó azt hitte, hogy Öcsike puffant a hátára, nagy hirtelen megmozdult, billentett egyet a hátán s csubb! fejfel csubbant az ármányos Sankó a tócsába.

— Így la, — mondta Öcsike s mint aki nadselüen végezte a dolgát, sarkon fordult zsebrevágott kézzel nyugodtan folytatta rendes sétáját, tovább fűzve nadselü gondolatait.

Igy volt, vége volt, igaz volt.

(Kisbacon.)

Elek nagyapó

A csodálatos sárkány.

— Ifjusági elbeszélés. —

Irta: Kertész Mihály.

IV.

Sántha Gabi sárkány-terve

A három napi határidő letelt. A «kis-tér» padjánál gyülekezni kezdtek a sárkány készítő szövetség tagjai. Elsőnek Labancz Jóska érkezett s izgatottan nézett szét a többiek után. A következő percben aztán feltűnt Kovács Pista is s nyomban utána Sántha Gabi.

Néhány másodperc múlva mindhárman ott állottak a pad előtt.

— Megnyitom a gyűlést, — kezdte rögtön Sántha Gabi, akit a másik két gyerek hallgatólag a szövetség fejének tartott s tőle várták mindig a kezdeményezést.

— Letisztáztad az alapszabályokat? — kérdezte Kovács Pista.

— Le, — jelentette ki Sántha. — Még pedig két krajcáros irkába, mert ezzel nem szabad takarékoskodni. Ennek vastagabb a fedele és tovább tart.

— Hát a pecsétnyomó készen van-e? — tudakolta Labancz.

— Az is készen van. Egy krajcár volt a radirgummi.

— Hát akkor írjuk alá az alapszabályokat, — indítványozta Labancz.

— De nincs tinta, — jegyezte meg Kovács.

— Már pedig ezt csak tintával szabad aláírni, mert a ceruzát ki lehet radirozni.

— Tinta-ceruza is jó, — vélekedett Sántha Gabi.

— Van? — kérdezte Kovács.

— Hoztam magammal, — mondta Sántha.

— Akkor jó. Aláírjuk tinta-ceruzával.

— Csak jól meg kell nyálazni, ajánlotta Labancz, aki az aláírásnak nagy fontosságot tulajdonított.

Sántha Gabi elővette az irkát s szétnyitotta az utolsó oldalon, ahol alá kellett írni.

Kovács Pista azonban, aki kissé bizalmatlankodó természetű volt, most újabb indítvánnyal állott elő:

— Aláírás előtt újra fel kellene olvasni, hogy nem maradt-e ki belőle valami a tisztázásnál.

— Ez tényleg jó lesz, — helyeselt Labancz Jóska.

— Felolvashatom, — egyezett bele Sántha Gabi s torkát köszörülve, hozzáfogott az olvasáshoz.

A másik két szövetséges pedig figyelmesen hallgatta s amikor az utolsó szakasz is elhangzott, Kovács Pista meglepedéssei bólintott:

— Most már nyugodtan aláírom!

Az irkát — asztal hiányában — a padra tették, ők pedig leférdeltek a pad elé s megkezdték az aláírást.

Először Sántha Gabi kanyarította alá nevét, alaposan kicifrázva a kezdőbetűket s előzőleg jól megnyálazva az aláírás helyét, ahogyan azt a postástól látta, amikor ajánlott levelet kézbesített az apjának s az átvételt egy könyvben elismertette.

Sántha után Kovács következett, végül pedig Labancz.

Amikor az aláírások így elkészültek, következett az alapszabályok megpecsételése, mert ezt egyhanguan szükségesnek és fontosnak tartották.

Csak a módját nem tudták, mert festékpárnájuk nem volt, erre nem is gondoltak. Végre is Labancz Jóska oldotta meg a nehéz kérdést.

— Nyálazd meg a radirgummit . . .

— Talán a pecsétnyomót! — igazította ki Kovács önérzetesen.

— Igen, a pecsétnyomót, aztán tintaceruzázd be, akkor lehet vele bélyegezni.

— Igaza van, — mondta Kovács. — Így jó lesz.

Sántha Gabi tehát végignyalt a radirgummi kifaragott oldalán, aztán a ceruza hegyét hozzákente s amikor az egészet befedte a lila folyadék, óvatosan odanyomta az aláírások mellé a pecsétnyomót.

A másik két gyerek, de maga Sántha Gabi is feszült kíváncsisággal várta az eredményt s egészen közelhajolva az irkához, kezdték vizsgálni a bélyegző lenyomatát.

De bármennyire is erőltették szemüke, nem tudták kibetűzni az írást. Az első percben sehogysem értették a dolgot, amikor végre Labancz Jóska felkiáltott:

— Fordítva van az írás!

— Persze! — eszmélt rá Kovács is.

— Tényleg . . . ismerte be Sántha Gabi s zavartan forgatta ide oda a furcsa bélyegzőt.

— Nem értem, hogyan történhetett ez, — csodálkozott.

Kovács is megnézte a bélyegzőt.

— Én már értem, — mondotta. — Ez azért van, mert te úgy vágod ki a betűket, ahogyan rendszeren irnak. Pedig a bélyegzőkön fordítva kell menni az írásnak, vagyis jobbról balra. Akkor nyom jól.

— Most oszi ujat csináljak? — kérdezte Sántha Gabi röstelkedve a kudarc miatt.

— Dehogy is, — tiltakozott Labancz Jóska.

— Így még jobb! Legalább nehezebben lehet utánozni.

— Ugy van! — helyeselt Kovács. — Így fogjuk hagyni.

Így tehát Sántha Gabi tévedése még sikert is aratott és a bélyegző megmaradt ebben az elromlott alakjában.

Amint aztán ezeken a formasági kérdéseken átestek, következett a mai gyűlés tulajdonképeni tárgya: az alaptőke befizetése.

Ismét Sántha Gabi kezdte.

— Most pedig — mondotta — mint pénztárnok, felhívom a szövetség tagjait, hogy fizesse be mindenki az alaptőke részét, vagyis halvan krajcárt.

Ezzel zsebébe nyúlt s a többiek előtt leolvasta a pénzt három krajcár hijával, amit irkára, meg radirgummira költött.

Uána Kovács Pista fizetett, végül pedig Labancz Jóska.

Amikor így mindenki eleget tett fizetési kötelezettségének, Sántha Gabi újra megolvasta az egész vagyont s miután megállapította, hogy az alaptőke együtt van, egy noteszt vett elő, melynek első oldalán ez a felírás ékeskedett: Pénztárkönyv, — s ebbe rögtön beleírta a következő tételt:

— »Bevétel egy forint nyolcvan, mint alaptőke.«

A sárkány készítés legfontosabb alapfeltétele: a pénz tehát megvolt.

— Most már beszéljünk a sárkányról — indítványozta Labancz.

— Amint mondtam, — szól ekkor Kovács Pista — a készítendő sárkánynak valami különösnek kell lennie, főleg olyanak, hogy a »kis-tér«-ről is felereszthessük. Szébbnek is és feltűnőbbnek is kell lennie, mint a polgáristaké. Le kell őket pipálni.

— De mi legyen rajta az a különös? — kérdezte Labancz Jóska, aki sehogysem tudta elképzelni, hogy másfajta sárkány is lehetséges, mint amelyet eddig látott. Meg volt győződve, hogy ős-időktől kezdve egyformák a sárkányok, alakjuk azóta mitsem változott s legföljebb anynyiban különböznek egymástól, hogy egyik tarkább, mint a másik. Talán — folytatta — nemzeti színű papírból kellene csinálni.

— Nem a szín a fontos, — mondotta erre Kovács. A színt lehet utánozni. Én olyan sárkányra gondolok, amelyet más nem tudhat utánunk csinálni.

— Hát szólj! — biztatta Labancz. Állj elő valami jó tervvel. Most már van elegendő pénzünk. Akármilyen sárkányt csinálhatunk. Csak mondjad, milyet akarsz.

— Én — hártotta el magát a feladatot Kovács — rossz rajzoló vagyok... a geometriai testeket sem tudtam magam soha elkészíteni... De te sem vagy valami híres rajzoló, Jóska. Tehát mi ketten nem igen szólhatunk bele ebbe a dologba.

— Ez igaz, — ismerte be Labancz Jóska.

— Tehát benned van minden bizalmunk, Gabi, — fordult Sántha felé. Te voltál a legügyesebb rajzoló az osztályban és mindenféle figurát tudtál csinálni karton-papírból, még paprika-jancsit is... Hát találd ki most is valami okosat...

Sántha Gabi, aki eddig némán hallgatta szövetséges társai vitáját, most megszólalt:

— Hallgassatok ide, — kezdte. — Én három nap óta egyebet sem csináltam, mint a fejemet törtem, hogy milyen legyen az új sárkány... Sok mindenfélét kigondoltam, de egyik sem tetszett, mert vagy közönséges és könnyen utánozható lett volna, vagy nem lehetett volna felengedni a kis-térről... Már nagyon el voltam keseredve, mert azt hittem, hogy semmi jó dolog nem fog eszembe jutni... Ekkor oszt mégis jött egy jó eszmém... A nővéremnek van egy vőlegénye, aki mérnök. Ezt kértem hát meg, hogy segítsen valami jót kitalálni. És ő ki is talált egy nagyon okos dolgot és kicsibe meg is csináltuk ketten. Ide nézzetek. Mit szólnok hozzá?!

Ezzel zsebébe nyúlt és egy piciny — repülőgépet húzott elő. Tökéletes »biplán« volt ez. Dupla fedele, karcsu, hosszú teste, kormányzásra szolgáló, a fecskéhez hasonló farka, sőt még kicsiny csavarlapátja is volt elől, az orránál... A piciny repülőgép papírból és gyufa szálakból volt összeszerkesztve s csalódásig hasonlított a kettős fedelű repülőgépekhez. És amint Sántha Gabi meglóbalta a levegőben, a csavarlapát sebesen forogni kezdett, akárcsak az igazi repülőgépeké.

— Nos, tetszik? — kérdezte aztán, amikor töviről hegyre végigvizsgálta a két gyerek.

Kovács Pista meg Labancz Jóska percekig nem tudtak szólni a meglepetés miatt. Hiszen ők is forgattak fejükben egy és más tervet, de repülőgépre egyikük sem gondolt.

— Ez pompás lesz! — szólalt meg először Labancz Jóska a legnagyobb elragadtatás hangján.

— Ilyen igazán nem volt még senkinek! — toldotta meg Kovács.

— De nem is lesz! — jelentette ki Sántha. — Mert ez a mi találmányunk és a mi szabadalmunk. Esküdjünk meg, hogy a titkot senkinek el nem áruljuk.

— Esküszünk! — hangzott egyszerre ünnepélyesen a másik két szövetséges ajkáról, miközben magasra emelték jobb kezük két ujját.

— Aki elárulja, azt árulónak fogjuk hívni és senki nem szól hozzá többé! — fogadtatta meg Sántha Gabi.

— Ugy lesz! — ígérték a többiek.

— Hát akkor elfogadjátok ezt a sárkánytervet? — kérdezte Sántha Gabi.

— Elfogadjuk! — mondotta egyszerre Kovács meg Labancz.

— De vajjon fel fog-e emelkedni és állós lesz-e? aggályoskodott Kovács Pista.

— Föliétlenül! — jelentette ki Sántha Gabi. — A nővérem vőlegénye is azt mondta. Hiszen az igazi repülőgép is felszáll, pedig abban ember is ül, meg vas is van benne. Ez meg csak papírból, meg nádból lesz.

— Igaz! — bizakodott Labancz. — No,

ezen aztán fognak majd csodálkozni! A polgáristák megpukkadnak a sárga irigységtől! Jaj, csak készen lenne és felengedhetnének!

— De a legnagyobb titokban kell elkészítenünk, — javasolta Kovács.

— Ez természetes is, — mondotta Sántha — hiszen azért vettem fel az alapszabályokba is, hogy a «tilos gyűrű» senki sem lépheti át, hogy még akkor se láthassa senki közeli, amikor már készen lesz, nehogy utána tudja csinálni.

— A mi faskamránkban csináljuk, — ajánlotta Kovács. — Az jó nagy. És amíg készül a sárkány, senki nem jöhet be. Ki is írom, hogy idegeneknek tilos a bemenet.

— Ez jó lesz, — mondotta Labancz Jóska. — De még a hasadékokat is be kell tömni, nehogy beleselkedhessenek.

— Mikor kezdünk hozzá? — türelmetlenkedett Kovács.

— Már holnap reggel — válaszolt Sántha. — Most mindjárt megvásároljuk a szükséges dolgokat: papírt, gummlarabikumot és spárgát.

— Csak ezek kellene? — tudakolta Labancz.

— Még kell egy csomó szép, egyenes, erős nád, de azt nem lehet a boltban venni.

— Azt majd szerzek én, — ajánkozott Labancz. — Annak a háznak, ahol mi lakunk, nád teteje van s annyit húzhatok ki belőle, amennyi csak kell.

— Akkor ez a te dolgod lesz, — bizta rá Sántha. — Csak arra vigyázz, hogy jó erők és egyenesek legyenek a nád-szálak s ne legyen köztük repedt vagy törött.

— És mennyit hozzak? — kérdezte Labancz Jóska, aki igen büszke volt arra, hogy ilyen fontos megbízatást kapott.

— Legalább tíz szálát, — adta ki az utasítást Sántha.

— Még ma este kihuzgálom, — vállalta Labancz. — Mert csak este lehet, amikor nem látna a házigazda. És ma este oda is viszem Kovácsékhoz.

— Akkor hát mehetünk vásárolni! — szólt Kovács.

Erre mindhárman elindultak a piac téré felé...

(Folytatása következik)

Mivel töltöm a napot?

— Harmadik közlemény. —

Kedves Elek nagyapó!

A Cimborák 45. számában felhívta Rózánéni a cimborákat, számoljanak be, ki mivel tölti az idejét?

Megpróbálom én is leírni azt, amit csinálok, azt hiszem, hogy Elek nagyapó és a cimborák lesznek egy kis elnézéssel irántam, mert én magyar iskolába nem jártam. Kedves szüleimtől tanultam meg magyarul írni és olvasni, azonban a Cimborának is nagy része van benne. A beszámolómat a felkelésem kezdem. Reggel 6 órakor szoktam felkelni, most, mióta a tél beköszörtött. Jó hideg vízben szoktam megmosakodni egész derékig, így átrissítve, még egyszer átolvasom a feladatomat, megreggelizem és akkor veszem a táskámat és édesapámnak a reggelijét, aki a villarytelepen gépezelő és minden második éjjel ott van szolgálatban, nappal azonban a járásbírósnál teljesít szolgálatot, ott hivatalos, de olyan kevés a fizetése, hogy muszáj volt neki más foglalkozás után is nézni, hogy mi szükségemre szenvedjünk. Ezt a kettős szolgálatot azonban egyedül nem bírná teljesíteni, de én ismerem azt a közmondást, hogy a kicsi segítség is sokat ér és itt beteljesedik. Édesapám nem bír az ő szolgálatából olyankor megszabadulni, amikor már neki a hivatalba kellene menni, takarítani, szellőztetni, tüzet csinálni, ezt a munkát én végzem és ezt örömmel csinálom, mert tudom, hogy ezzel már egy darab kenyeret én is segítek megkeresni. Délután, amikor az isko-

lából kijövök, olyankor szoktam kitakarítani, reggelre csak a szellőztetés és a tűzcsinálás marad, igaz ugyan, hogy ezért meg is vagyok fizetve, mert édesapám előfizetett a Cimborára és azonkívül hegedülni is tanított.

Este van már, amikor haza érek, jól esik a vacsora, megtanulom a feladatomat, rendbe hozom a ruhámat, cipőmet, hogy reggel ne kelljen vele az időt tölteni és akkor még, ha nem jár későre az idő, olvasgatok, írok, rajzolok vagy számolok. Azonban nehogy azt gondolják a cimborák, hogy én tudja Isten mennyire megvagyok terhelve a munkával! Óh nem, mert még a rödlizásra is marad egy kis időm, igaz, hogy nem sok, de elég.

Eddig tart az én beszámolómat napi működésemről, nem tettem hozzá semmit.

Kezét csókolja Elek nagyapónak kis unokája:
(Oravicabánya.) BÁRDOS JÓZSEF.

Kedves Elek Nagyapó:

Rózánéni felhívására leírom, hogy mivel töltöm el a napot.

Reggel 7 órakor kelek fel s első dolgom a magam rendbehozása, aztán a hugom felöltöztetése. Én reám bizta az anyuskám a hugom rendbentartását. Megmosdatom, megfésülöm, sőt még a ruháját és a cipőjét is minden reggel kipucolgom, mire felkel (mert ő később kel). Az anyuskám azt mondja, hogy az én diszem, ha a hugom szép tiszta. Amikor evvel kész vagyok, még reggeli előtt kitakarítom az

ebédlőt és szépen megteritek, mert az anyuskám szereti, ha szépen van terítve. Amikor a reggelivel kész vagyunk, rendbe teszem hugom tankönyveit s elkísérem az iskolába, mert még nagyon kicsike, az első osztályba jár s így nem merjük elereszteni egyedül. Hazamenve azonnal a lakás rendbehozásához kezdek. Nagyon sokat kell takarítanom, mert jelenleg nincs cselédünk. Naponta négy szobát, konyhát takarítok, épp elég dolog van evvel. A többi délelőtti időmet a konyhán töltöm, a mamámnak segítek krumplit vagy hagymát hámozni, rántást kavarni, tésztát sütni, mosogatni stb. A délutánt tetszés szerint tölthetem. Amikor kész vagyok a mosogatással s a konyha rendbehozásával, megmosom a kezemet, a hajamat megfésülöm s leülök kézimunkálni, vagy segítek a mamámnak stoppolni vagy foltozni, mert azt mondja a mamám, hogy „egy jó házi leánynak mindent kell tudni.” Most fejeztem be egy tálcakendőt a mamánévnapjára, amit már át is adtam, titokban kézi-

munkáztam rajta, a mamám örült nagyon. Most pedig szmirna szőnyeget csinálunk a mamámmal, ami rengeteg munka, de azért szeretem csinálni. Az estét vacsora után olvasással, írással vagy malomjátékkal töltöm el. Az öcsémmel szoktam játszani, ez is jó szórakozás nekünk falusiaknak. Azután a hugomat lefektetem és imádkozom vele, mert nem szeret egyedül imádkozni. Aztán magam is lefekszem, fél tíz órakor szoktam lefeküdni. Az ágyban még olvasok egy kicsit, ami kedves szórakozásom. De ne tessék gondolni, hogy mindig így töltöm napjaimat. Dehogy is! A vasárnap nagyon is jól szokott sikerülni. Délelőtt templomba megyek, délután pedig legtöbbszörre zsurokra szoktam menni, ahol nagyon jól mulatok. Egyszer én rendezek zsurt, máskor pedig barátóim, este pedig moziba megyünk, s így töltöm el napjaimat szórakozásban s munkálkodásban vegyest.

Kezét csókolja:

[Szigetfalu, 1924. nov. 25.] KOVÁCS IRMUSKA.

Szépen folyik a Cimbora sorsjátéka.

— Egyre több és több sorsjegyet küldünk ki. —

Újévi számunkban közöltük e'öször, hogy a „Cimbora” sorsjátékot hirdet. A sorsjáték során mindössze 250 sorsjegyet bocsájtunk ki és e 250 sorsjeggyel szemben 50 értékes nyereménytárgyat juttatunk a szerencsés nyerőknek. A sorsjegyeket ingyen adjuk mindazoknak, akik egy új előfizetőt szereznek a „Cimbora”-nak és az előfizetőt szerző játékosnak abban a pillanatban kiküldjük a játszásra jogosító sorsjegyet, amikor az új előfizető első negyedévi előfizetési díját, 90 leut hozzánk beküldött.

Nem csudálkozunk azon, hogy a Cimbora régi előfizetőinek tetszik a sorsjáték gondolata és hogy szívesen vesznek részt ebben a kedves és kellemes játékban. Utóvégre ma, mikor a Cimbora szerte Erdélyben minden szülő, minden gyermek jól ismeri, nem nehéz a Cimbora részére új előfizetőket szerezni és e kis fáradtsággal szemben sorsjegy a jutalom, amely esetleg futball labdát, körzöt, építőkockát, bélyeget, rajztáblát és sok minden egyéb kedves és hasznos nyereménytárgyat hozhat.

Eddig egy-egy előfizetőt a következők szereztek:

Molnár Klári és Lujza, Nagyborosnyé.
Nagy Mária, Marosvásárhely.

B, Krausz Irén, Torda.
Taub Erzs, Szilágyfőkeresztur.
Almay László, Dés.
Gagy Rózsika, Frumoasa (Szépvíz).
Rohrböck László, Budapest.
Blaskó György, Sepsiszentgyörgy.
Gr. Bethlen Gábor és Dani, Nagyenyed.
Módy Mihály, Petrozsény.
Papp László Gencs.
Nagy Ferenc, Kolozsvár.
Tauszig Imre, Sárbogárd (Magyarország).

Eddig két két előfizetőt a következők szereztek:

Bartók Ferenc Salonta-Mare (Nagyszalonta).
Wertheimer Rózsika, Jibou (Zsibó).
Fried Imre Lugos.

Eddig három három előfizetőt a következők szereztek:

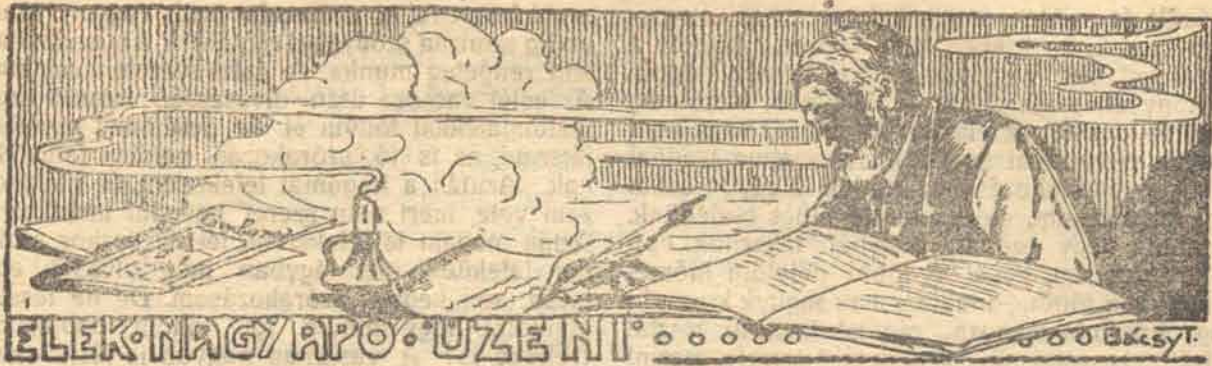
Muzsnay Béla Arad.
Antal Miklós Reca.

Az első negyedévi díjat vettük már egy néhány új előfizetőtől és így az előfizetőket szerző játékosoknak sorsjegyeiket kiküldöttük:

1. számú sorsjegyet kapta:	Bartók Ferenc, Nagyszalonta
2. " " "	Wertheimer Rózsika, Jibou
3. " " "	Módy Mihály, Petrozsény.
4. " " "	Tóth Lilla, Karánsebes.
5. " " "	gróf Bethlen G. és D., Aiud.
6. " " "	Fried Imre, Lugos.
7. " " "	Fried Imre, Lugos.
8. " " "	Nagy Ferenc, Kolozsvár.

Igyekezni fiuk, leányok, hogy mihamarabb elfogyjon a 250 sorsjegy és megjthessük a sorsolást.

A Cimbora kiadóhivatala.

ELEK-NAGYAPO-ÜZENI Bácsy.

Moinár Annuska, Nagyborosnyó. Világosan emlékszem, hogy válaszoltam leveledre, s eddig bizonyos olvasod is a választ. — Horváth László, Ditró. Az bizonyos, hogy én minden leveledre válaszoltam s az is, hogy a hiányzó számok póllásáról intézkedtem. De bizony megtehet, hogy a kiadóhivatal éppen ezt a figyelemfelhívásomat nem kapta. Leghelyesebb volna, ha egyenesen Szatmárra írnál, a Cimbora kiadóhivatalának, megírva pontosan, hogy mely számok hiányzanak. Általában azt tapasztalom, hogy nem vagytok tisztában a szerkesztőség és a kiadóhivatal munkaköre közli különbséggel, ami bizony sok felesleges munkával terhel meg engem. Én írom és összeállítom az újság tartalmát, a kiadóhivatal kinyomtatja és szétküldi az újságot, a könyveket. Ha már most a hiányzószámokéir egyenesen a kiadóhivatalhoz fordulnátok levelezőlapon, jóval hamarabb megkaptátok, mint na nálam reklamációtok, mert nekem még továbbitanom kell a reklamációt. Most pedig kelemesen lepiél meg a családi fényképpel. Köszönet érte! László Mariska, Ilonka, Pista és Nuszi, Kizsénfalva. Ilonka írta, de karácsonykor meghült a pásztorjátékban, melyben Jézuska szerepét játszotta, s így te írtál, megköszönvén testvéreid nevében a küldött könyvet. Örömmel látom, hogy te is szeretettel olvasod a Cimbora, valahányszor vakáción haza kerülsz a fűrdőből. Ilonkával közöld, hogy kívánságát ismételve tavasszal, mert e télen az üzeneteknél kívül más írással nem igen foglalkozom. Pihenést paracsolt rám az orvos. — Lengyel Tuci, Erzsébetváros. Bizony, látszik az írásodon, hogy nagyon siettél, amiből az a tanulság, hogy: lassan siess, tovább érsz, illetőleg: szebben írsz. A kiadóba císi pótolja a 47. számot. Hógye Rózsika, Beszterce. Jól fejtetted meg a rejtvényeket s nem is késtél le. — Gáspár Katóka. Jó a rejtvényed, de hibás a leveled, mert nincs rajta, hogy hol és mikor kelt. — Dobál Antalné, Gyimes-Középlak. Továbbítottam a kiadóhivatalnak a második levelet is. — Dávid Elza és Gizsi, Lónyatelep. Elfelejtétek közölni a rejtvényeitek megfejtését, pedig nagyapónak nincs ideje a megfejtésre. Írjátok le hát újra a rejtvényeket a megfejtéssel együtt. — Sárosy Béla, Madéfalva. Igazán kár, hogy lemaradtál a beszámoló pályázatról, mert érdekesen írtál az oncai sóbányáról. Kíváncsi vagyok, hogyan alakítottátok iskolai szövetkezetet. Várom a leírását. Kedves szüleidnek tolmácsolod viszonyítványt. — Libiczai Adél és Ilona, Székelyudvarhely. Így van ez rendjén: az ígéretet teljesíteni kell. És te teljesítetted. Így legyen ezután is. A rejtvényed jó. Tátray Barna, Nagyvárad. Adjon Isten minden embernek. — Földes László és Imre, Szatmár. Egy hét folyamán hat levél jött keltőlőtől, holott egy-két levélben is szépen megírhattátok volna az írt valót, ugyanazon a papíroson. Ezzel már szép pénzeket takarítottatok volna meg s egyben nekem sem okoz nyugtalanságot az a gondolat: hátha nincs meg köztetek a testvéri egyetértés? Nem, ezt nem akarom hinní, épp azért nyugtasátok meg nagyapót azzal, hogy egy borjúkban írtok ezután, viszont én is intézkedem, hogy keltőlők nevére járjon ezután az újság. Az igazán nem fontos, hogy milyen papírosra írtok, s apukának igaza van, ha mérsékli a levélpapír fogyasztást. Drága mulatság ez. A rejtvényekből válogatok. — Rafael Sárika, Bőllőn. Így

látom, nincs okod panaszra: jó könyvekben nem szükkölködöl s hogy jó könyveket olvasol, azt látom szépen írt leveleiből. Hogy már két előfizetőt szerzettél, ez a Cimbora szeretőjére vall, de Jóságos szívre is: kívánod, hogy más is részesüljön a Cimbora lelki táplálékában. Látod, egyszer csakugyan eljöhethet Kisbaconba, hisz oly közel ide Bőllőn. Persze, nyáron, amikor itt vannak az unokák. — B. Krausz Irén, Torda. Bemutatod, kedves szüleidet, akik oly nagy örömet szerettek neked a Cimbora megrendelésével, s mily szépen, mily meleg szeretettel mutatod be! Valóban, ki sem mondhatom, mily nagy örömmel látlak unokáim seregében. — Finkelstein Irén, Arad. Alig hiszem, hogy elfutott volna hozzám a nyári leveled, mert hisz én minden levélre válaszolok, ha nem is külön levélben, amivel azonban nem azt mondtam, hogy alkalomadtán külön levélben is nem válaszolok. Ezt most is megtenném, ha nem volnék fáradt. Ezúttal hát elégedj meg azzal, hadd örvendeztes tudomásul venem, hogy mint pénztárnok volt alkalmazva az édes apád üzletében, viszont részt is vennék a bánatodban, hogy nem tanulhattál tovább, de nincs különösebb okod a bánatra, mert hisz Jézus német és francia órára, ötödik éve játszó zongorán és bizonytal van rá módolt és alkalmas, hogy jó könyveket olvassál, tovább műveljed magadat. Hát csak írogass ezután is, mert nagy gyönyörűséggel szeretettel ezel a leveleddel, s ha kipihenem egy kissé magamat, majd külön is írok neked. — Bárdos Agnes, Nagyvárad. Beteg voltál, amit nem írtál. Most már jobban vagy, a könyvet is megkaptad, nem lehet hát okod panaszra. Ne is legyen. A rejtvényed is ismerős. — Adler Mariska, Arad. Intézkedtem, hogy a jelzett címre megindítsák az újságot. Egyébként: levél ment. — Bartha Ilus, Szatmár. Milyen öröm, milyen öröm! Körülugráltad a házat az üzenetemmel. Bizony, nem irigylem az örömedet, de hiszed-e hogy szeretném, ha még egyszer, bár egyszer, úgy tudnék örülni valaminek, mint te. Hát csak váltsd be az ígéretedet, írjál szorgalmasan, mert magam is azt vallom, hogy ezel is gyakorolod magadat a helyesírásban. A Jézuska bizonyosan korolódpen megjutalmazott a jó bizonyítványért, én meg azzal jutalmazlak meg, hogy megdicsérem a rejtvényeidet s a 40 kétféle szó összeszedésében kifejtett szorgalmat. — Bartha Annus, Szatmár. Várom a megígért hosszú levelet. — Blaskó György, Sepsiszentgyörgy. Bizony, lekéstél te is a nyári beszámoló pályázatról. Kár, mert jól írtad meg a tunsádi kirándulást. — Török László Kolozsvári. Rejtvényeidből válogatok s leveleidet ezután is szívesen látom. — Simon Károly, Marosvásárhely. A levelezőlapot továbbítottam a kiadóhivatalnak. — Strömpel Lili, Balavásár. A kiadóba císi pótolja az 50, 51 és 52. számot. — Gagy Laura, Fruzoasa. Írtam a kiadóba císinak, hogy az 50. számtól kezdve nem kaptad az újságot, s hogy ezután a te nevedre küldjék s ne az apuka nevére. Az „én naplórom” megrendelhető Baróton, Egelő Árpád nyomdásznál. — Tauszig Imre Sárboág. A 36, 41, 42 és 46. számot pótolja a kiadóba císi. Lengyel László, Dicsőszentmárton. Juhász Rózszi, Hátszeg. A kiadóba císi mindkettőtöknek pótolja az 50. számot; Hajnád Irénnek, Csikszeredera a 18. és 19. számot. — Szilvássy Károly, Szinerváralja. A karácsony és újév örömeire is szeretettel egy-egy előfizetőt a

Cimborának. Derekas dolgot cselekedtél, bár csak men-
nél többen követnék a példád! — Tövis. Az „Angyal-
járás” jó kis vers, némi simillással közölhető is lett volna
a karácsonyi számban, de arról alaposan lekésett, mint-
hogy a vers karácsony után adódott postára. — Szóják
Csöppike. Arad, Először találkozom neveddel s igazán
örvendek a találkozásnak. Szépen és helyesen írsz, ügye-
sek a rejtvényeid is. Ezután egyenesen Kisbaconba ci-
mezd a levelet: ott van a szerkesztőség. — E. B. Irod. hogy az iskolálokba jár a Cimborá és örömmel várjátok
azt a napot, amikor a tanítóbacsi nektek felolvassa. En
is örömmel olvasom ezt, de nem tudom, hol van az az
iskola, mert sem a nevedet nem iriad alá a levélnek,
sem azt, hogy hol kell a levél, már pedig ez a levélírás
fontos szabálya, amint az hétről hétre olvasható az üze-
netek élén. A rejtvényed jó, de azt más is megcsinálta,
ha némi eltéréssel is. Más! eszelj ki. — Rosenfeld
Pista. Arad. Tiszta egyes volt a bizonyítványod, s ter-
mészetesen, nagyon örültek ennek a szüleid. Hogyne
örültek volna! Bizony nem csodálom, ha az a nagy
öröm meglátszott a karácsonyi ajándékokon is. — Hár-
nik Iván, Magyarláros. Jó a rejtvényed, de tulságos
kölséges volna a sokszorítása a benne levő egy rajz
miatt. Csináld meg rajz nélkül s akkor sorra kerül.
— Szilvássy Károly Színérváralja. Nagy öröm ért:
jutalomkönyvet kaplál előfizető gyűlésért a kiadóhivatal-
tól. Ilyen jutalomban még lehet részed, amint a kiadó-
hivatal hirdetéséből látható, nemcsak neked, de olvasó-
társaidnak is. Kérde: Szabad-e írni és olvasni vasárnap
s általában ünnepnapokon? Hogyne volna szabad. A
tisza kézzel és tiszta lélekkel végzett munka — imádság.
Természetesen, a vásár- és ünnepnapok első sorban
Istennek és a pihenésnek szentelendők — Láng Endre
Szilágysomlyó. Irtam a kiadóbaicsnak, hogy a 49 szá-
mban ígért könyvet nem kaptad meg. Remélem, azóta már
el is olvastad. — Kiss Irénke és Gyurka, Szék.
Annak igazán örvendek, ha nagy örömet szerzett és bold-
og ünnepet a híres erdélyi magyarok című könyvem.
Te azt hiszed, Irénke, hogy az én sok jószágommal meg
sem tudják halálni az unokák. Nem is várok én hálál,
megelégszem azzal, ha derék embereké nevelődnek az
én unokáim, s hogy ebben nekem is van némi részem.
A pótló rejtvény is jó, meg a találos kérdés is.
Horváth Mihály, Karánsebes. Jó a rejtvényed, de
miért csinálsz oly rejtvényt, melynek a megfejtése spa-
nyol író neve? Igaz, hogy jeles író az illető, de nektek
első sorban a magyar írókkal kell megismerkednetek,
azán majd, ha nagyobbak lesztek, sorra kerülhetnek a
külföldi írók is. Egyébként írásodból örömmel látom
az irodalom iránt való érdeklődésedet.

Kiadóbácsi postája belföldi előfizetőihez.

Finkelstein Irénke és Lilike, Arad, A m. é. 11. számot pótoltuk és reméljük, hogy már a januáriakat is megkaptátok. — Geröffy Julia, Gyergyószentmiklós. Közöld pontosan, melyik számot nem kaptad meg, hogy pótolhassuk. Előfizetési díjad m. é. december 31-ig ki van egyenlítve. — Gámán Ellus és Zolti. Közöljék velünk, az 52 számon kívül, melyik számot nem kapták meg, hogy pótolhassuk.

Kiadóbácsi postája külföldi előfizetőihez.

Gyürky Évike, Roznava. A III. évfolyam 23, 24 és 25. száma egybekötve jelent meg, tehát csak a visz-
szaküldött példányát küldhetjük el ismét címre. A 3. számot pótoltuk. — Krausz Bözsi, Murány. Előfizetési díja m. é. 31-ig ki van egyenlítve. — Mattyasovszky Sárika, Késmárk. Előfizetési díja a beküldött 100 ck-ával 1924. január 1-től 1925. június 30-ig ki van egyenlítve.

FEJTÖRŐ.

A sorsolásban való részvételre egy rejtvény megfejtése is jogosít!
A rejtvény megfejtését, a megfejtők és nyertesek névsorát egyeztetve, a megfejtést kö-
vető hónap végén közlöm!
A megfejtések beküldésének határideje a hónap 10-ik napja.

Pótlórejtvény.

Beküldte: Hubert Dóra.

- ufa
- t
- ajos
- lma
- luk
- énz
- kos
- akat

Számrejtvény.

Beküldte: DEUTSCH SÁNDOR és TIBOR.

- 11, 8, 13, 8, 1 Ebből lesz az az ember
- 11, 10, 13, 4 fiu név
- 12, 1, 6, 14 hivatalos irat idegen neve
- 7, 8, 13, 5, 8 az ifjuság kedvelt francia írója
- 9, 2 Személyes névmás
- 15 Mássalhangzó
- 1—15 Közmondás

Pontrejtvény.

Beküldte: KÁLMÁN ERZSIKE.

A . i . á . n . k . e . m . t .
s . a . a . s . k . e . e . Ha mir-
den pont helyére egy betűt írunk, egy közmon-
dást kapunk.

Névrejtvény.

Beküldte: BARTHA ANNUS.

Klára, Amál, Sári, Ilona, Cecilia, Olga, Bözsi,
Nóra

E szavak kezdőbetűi helyesen összerakva egy
erdélyi falu nevét adják.

ELKÉPZELNI SE LEHET szebb, jobb és
olcsóbb könyveket a Hoffmann Ferenc ifjusági
regényeinél. A MINERVA Irodalmi és Nyomda
Műintézet Rt.-nál (Cluj-Kolozsvár, Str. Regina Ma-
ria 1. ezekből a következők kaphatók darabon-
ként 45 leiert:

1. Kürdeimek.	5. A jószág diadala.
2. A tél birodalmában.	6. Frigyes és P. cl.
3. Viszontagságok a tengeren	7. Ehrlich Jakab.
4. A taltzman.	8. Nehéz idők.

Pósta útfán is megrendelhetők a pénz előzetes be-
küldése mellett vagy utánvétellel.

A Cimbora sorsjátéka.

Minden ötödik sorsjegy nyer.

A Cimbora kiadóhivatala az új év alkalmából nagy sorsjátékot rendez, Sorsjegyeket bocsájtunk ki mindössze 250 darabot és 250 sorsjegy 50 nyeresémtárgyért játszik. Minden előfizető, aki egy új előfizetőt szerez, egy sorsjegyet kap, aki kettőt szerez, két sorsjegyet és így tovább. Mihelyt mind a 250 sorsjegyet kiosztottuk, megejtjük a sorsolást és a nyerteseknek elküldjük a nyeresémtárgyakat.

Az előfizetés gyűjtésének módja a következő: Az előfizetési ívet alá kell írni az új előfizető szülőjével és az aláírott ívet be kell küldeni Szatmárra a Cimbora kiadóhivatalának. A kiadóhivatal azonnal megküldi a sorsjegyet a gyűjtőnek, mielőtt az új előfizető születe a Cimbora előfizetésének legalább egy negyedévi díját, 90 leut postautalvány útján befizetett. Aznap, amikor a kétszázötvenedik sorsjegyet is kiküldhettük, megejtjük a sorsolást még pedig olyképpen, hogy a Cimbora öt szatmári előfizetőjének jelenlétében 250 számot beteszünk egy kalapba és onnan az öt előfizető 50 számot kihúz. Az elsőnek kihuzott számú sorsjegy tulajdonosa nyeri az első, a másodiknak kihuzott számú sorsjegy tulajdonosa a második díjat és így tovább.

A szerencsés nyerőknek a nyeresémtárgyakat postán azonnal megküldjük.

A nyeresémtárgyak a következők:

Első díj: Benedek Elek: Katalin, Zsuzsika, Galambok, Ócsike könyve, Rókné komámasszony, Többsincs királyfi és Hires erdélyi magyarok című könyvei.

Második díj: Verne Gyula: A francia zászló, Begum 500 milliója és Utazás a hold körül című könyvei.

Harmadik díj: Futbal labda.

Negyedik díj: Levelezőlap album.

Ötödik díj: Kicher-féle építőkocka.

Hatodik díj: Irómappa.

Hetedik díj: Bőrkötésű emlékkönyv.

Nyolcadik díj: Bársonykötésű emlékkönyv.

Kilencedik díj: Kézinyomda.

Tizedik díj: Körző.

Tizenegyedik díj: Tintatartó.

Tizenkettedik díj: Egy doboz levélpapír a nyertes nevével.

Tizenharmadik díj: Szép kivitelű tolltartó.

Tizennegyedik díj: Levelezőlap album.

Tizenötödik díj: Nagy rajztábla vonalzókkal.

Tizenhatodik díj: Harminc darab képes levelezőlap.

Tizenhetedik díj: Növénygyűjtő.

Tizennyolcadik díj: Rajztömb.

Tizekilencedik díj: 100 darab névjegy a nyertes nevével.

Huszasodik díj: Bőrkötésű előjegyzési naptár.

Huszonegyedik díj: 12 darab finom színes irón.

Huszonkettedik díj: Egy doboz vízfesték 18 festékkel.

Huszonharmadik díj: Öntöltőtoll.

Huszonnegyedik díj: Egy doboz vízfesték vízfestékkel.

Huszonötödik díj: Könyvhordó.

Huszonhatodik díj: Számológép.

Huszonhetedik díj: Szondy György: Bőrme című könyve.

Huszonnyolcadik díj: Tolltartó.

Huszonkilencedik díj: 3 üveg színes tus.

Harmincadik díj: Kis rajztábla vonalzókkal.

Harmincegyedik díj: Kertész Mihály: Senki Tamás története című könyve.

Harminckettedik díj: Saktábla figurákkal.

Harmincharmadik díj: Kifestő könyv.

Harmincnegyedik díj: Zsebirón betétekkel.

Harmincötödik díj: Penkala irón.

Harminchatodik díj: Egy csomag kálföldi bélyeg.

Harminchetedik díj: Balázs Ferenk: Mese-folyam című könyve.

Harmincnyolcadik díj: 12 színes irón.

Harminkilencedik díj: Ceruzaheggyező.

Negyvenedik díj: Benedek Elek: Ócsike könyve.

Negyvenegyedik díj: Fridolin társasjáték.

Negyvenkettedik díj: Monoky Sándor: Tündermese című könyve.

Negyvenharmadik díj: Fridolin társasjáték.

Negyvennegyedik díj: Fridolin társasjáték.

Negyvenötödik díj: Fridolin társasjáték.

Negyvenhatodik díj: Egy zsebkész.

Negyvenhetedik díj: Egy óralánc.

Negyvennyolcadik díj: Fridolin társasjáték.

Negyvenkilencedik díj: Levélnyomó.

Ötvenedik díj: 1 üveg kölni víz.

Szerencse fel! Rajta hát!

A Cimbora minden egyes száma közölni fogja, hogy kik azok, aki a beküldött előfizetőért sorsjegyet kaptak és a sorsjegyek húzása után következő számban közölni fogjuk a nyertesek neveit és azt is, hogy ki mit nyert.

A Cimbora 1925. évi első, második és harmadik számához előfizetési nyilatkozatokat mellékelünk, amelyeket irassatok alá annak a gyermeknek szülőjével, aki a ti rábeszélésetekre a Cimbora előfizetőjeként be fog lépni.

Ahány előfizető annyi sorsjegy!

És minden ötödik nyer!

Rajta hát!

A Cimbora kiadóhivatala.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Cimbora képes heti gyermeklap előfizetési árai

1924. október hó 1-től az alábbiak:

Romániában: negyedévre 90, félévre 180, egész évre 360 leu.

Csehszlovákiában: negyedévre 20, félévre 40, egész évre 80 cK.

Jugoszláviában: negyedévre 50, félévre 100, egész évre 200 dinár.

Magyarországon: negyedévre 50.000, félévre 100.000, egész évre 200.000 korona.

Ausztriában: negyedévre 28.000, félévre 56.000, egész évre 112.000 osztr. korona.

A CIMBORA

előfizetési díjait az előfizető a következő helyeken fizetheti be:

Romániában: Arad, Barót, Bánffyújnyad, Dés, Déva, Dicsőszentmárton, Fogaras, Gyergyószentmiklós, Gyulafehérvár, Kézdivásárhely, Kolozsvár, Kovászna, Lugos, Lupény, Maroshévíz, Marosvásárhely, Máramarossziget, Nagybánya, Nagyenyed, Nagykároly, Nagyszalonta, Nagyszeben, Nagyvárad, Petrozsény, Segesvár, Sepsiszentgyörgy, Szászrégen, Székelykeresztúr, Székelyudvarhely, Temesvár, Torda, Vajdahunyad, Vulcan és Zilah városokban három havonta megbizottunk Bihari József nyug. postafelügyelő személyesen jelentkezik az előfizetési díjakért. — Ugyancsak személyesen megbizottaink veszik fel az előfizetési díjakat: Brassóban Kralit János, a Brassói Lapok pénzeszedője, Csíkszeredán Orbán Balázs, Ganz féle villamosági r. t. tisztviselője.

Minden más romániai városban vagy faluban lakó előfizetőink előfizetési díjait küldjék be postautalványon a Cimbora kiadóhivatalának, Satu-Mare.

Csehországban az előfizetési díjak a Cimbora kiadóhivatalának a Szlovák Általános Hitelbank kosicei fiókjánál lévő számlájára az alábbi pénzügyintézeteknél fizethetők be:

Beregsas: Beregmegyei Gazdasági Bank r.-t.

Helmecc: Bodrogközi Bank r.-t.

Hlohovec: Galgóczi Hitelintézet.

Ilava: Ilavai Hitelbank.

Lucenec: Nógrádmegyei Népbank.

Michalovce: Nagymihály Kereskedelmi- és Hitelbank r.-t.

Mucacevo: Beregmunkácsi Bank r.-t.

Nitra: Nyitrai Takarékbank r.-t.

Nove-Mesto: Első Vágújhelyi Bank r.-t.

Nove-Zámky: Érsekújvári Népbank r.-t.

Presov: Eperjesi Bankegyet.

Roznava: Rozsnyói Bank r.-t.

Sevjus: Nagyszőlősi Hitelintézet.

Sp. Nova-Ves: Szepes-Iglói Hitelbank r.-t.

Trencin: Trencsényi Hitelbank r.-t.

Magyarországon a Cimbora kiadóhivatalának a Magyar Román Faértékesítő r.-t.-nél (Debreczen, Piac-utca 42.) levő számlája javára postautalványon.

Ausztriában a Wiener Bankvereinek a »Szabadsajtó« Buchdruckerei und Zeitungsverlag A. G. in Satu-Mare (Románien) számlája javára.

Jugoszláviában »Kurir« hirlap és könyvtérjesztő vállalatnál Subotica (Szabadka). A »Kurir« jugoszláviában a Cimbora egyed-árusítója és főbizományosa.

A Cimbora könyvosztálya

raktárról szállít irodalmi értékű íjúsági könyveket. — Jelenleg az alábbi könyveket szállíthatjuk:

A ma költői	8 leu	Sztrilich—Kóczy: Tábori munkák	12 "
A ma magyar költői	12 "	" " Cserkész segítségnyújtás	8 "
Balázs Ferenc: Mesefolyam	50 "	Térképismertetek 24 képpel	12 "
Benedek Elek: Ócsike könyve	60 "	Vörösmarty: Az ember	6 "
" " Híres erdélyi magyarok	40 "	A fenti könyveket a pénz előzetes beküldése	
" " Cimbora 1923. I. félév	150 "	vagy utánvét ellenében szállítjuk. Száz leu értékű	
" " Cimbora 1923. II. félév	150 "	rendelésen felül a postaköltséget mi fizetjük, azon	
Bulykó: Törvénytárgyalás. Cserkész-törvények.	12 "	fel. Könyvjegyzékünk folytatását a boríték belső	
Dienes Jenő: Magduska mesés könyve	60 "	oldalon találod. Az ottan felsorolt könyvek árát	
Farkas Gy.: A táborfűz üzen. Cserkészbeszélések.	12 "	a következőképpen kell kiszámítani: minden könyv	
" " Forrongó lelkek. Regény.	40 "	alapára tízennyolccal szorozandó. Az így kapott	
Kertész Mihály: Senki Tamás története	50 "	eredmény az a leu összeg, amelynek ellenében a	
" " Szökés a teknőben	75 "	kérdéses könyvet szállíthatjuk. Tehát, ha egy könyv	
Monoky Sándor: Tündérmese	25 "	alapára 3, ezt az alaparat 18-cal szorozni kell	
Petőfi: Tündéralom	5 "	(18×3), amely szorzat eredménye 54, azaz a	
Radványi: Horog István et Comp	12 "	könyvet 54 leu ellenében tudjuk szállítani. Az ezen	
" " Napsugarleventék	10 "	oldalon felsorolt könyvek árait, hogy megkapjuk,	
Scherer: Próbaidős cserkész könyve	10 "	18-cal szorozni nem kell. Ezeknek az az ára, ami	
Sziklay Ferenc: Hangzatka	80 "	mellé van írva.	
Szondy György: Börme	80 "		